

AVE MARIA.

Anton Vodnik.

O, kako me boli to zvonjenje!
O, kako je naša zemlja čudno žalostna...
O, nebo, ali nikoli ne bo poljubilo
nas tvoje sinjine Marijino cvetje?
Večer za večerom te prosijo naši zvonovi,
večer za večerom te išče žalostno petje:
Ave Maria... Ave Maria!

Na tisoče bledih bratov in sester
sklepa ta čas svoja srca v rokah kakor sveče
starke ob krstah, sklonjene, kakor da iščejo,
vedno pripravljene, da mrtve obiščejo...
Njihovi dnevi so halja, ki prepereva
in vedno močnejše veje v veter zadnjega dneva...

Ali so deklice — nikdo ne pozna jim imena.
O, biti mora alabastrova posoda njihovo ime,
kakršna bila je prvi dan!...
(Vanjo je vrezano Tvoje srcé.)
Dlani so njihove zaprte čaše,
iz katerih niso še pile žejne ustnice naše...
V duši nosijo skrivnost prelepo,
ki jo smehlaj jim zakriva kakor koprena...
Nikoli je ne odgrnejo tujim očem,
ker plamen v svetilkah devic je sam in nem...
Njihovi dnevi zagrnjeni so kakor okna,
za katerimi molijo, darujejo Materi cvetja...

Pa če kdaj do dna izsrkal bodem roso
iz alabastrove posode,
vso dišavo sladkega imena —
tih romar bo vstal sredi gneče
kot da iz pepela bi dvignil sijaj se plamena:
Pevajmo, deca, pevajmo... Ave Maria!

Večer za večerom k Tebi ihti
(kakor svetiljka, ki dogoreva ji olje)
iz črne globeli trpeči zvon:
Ave Maria... Ave Maria!

Ah spusti, ah spusti tančico iz svojih dlani,
da nas ogrel bo Tvoj beli smehljaj,
da bomo drevo sredi Tvojega vrta ...
in ob vodi pomladni bomo cveteli ...
O daj, o Marija, o daj!

BRATJE IN SESTRE IZ DALJNE DEŽELE.

(Tam ljudje so čudno tihi in pobožni.)

Anton Vodnik.

I.

Kadar večerna zarja
sladkó - bolešno zaihti nad gaji,
ne zaprejo oken, ne prižgejo luči ...

Ko molčijo kakor od tesnobe,
skrivnostno lepe so njih tihe sobe.

Samé se jim iztezajo roke proseče,
kakor da ne morejo prenesti vse te silne sreče ...

Naenkrat vse še bolj so sanje zadehtele:
deklice za filnikom so sklenile rôle bele ...

Vsaka črta je na njih neskončno nežen glas -
o, kakor da ponujajo dehteče cvetje svojih las ...

Še starci, ki brade so jim sto let stare,
ne nehajo drhteč potapljati se v čare ...

In če vprašaš dete,
kaj v daljno luč bledó sirni,
dejalo bo: večer zveni ...

II.

In če sredi dneva v sanjah vzdihneš: mesečina
in te čuje deklica gredé,
iz belih rok ji padla bo cvetlica,
takó ji burno zadrhti srcé.